

Datum van
inontvangstneming

:

11/04/2022

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-129/22 – 1

Zaak C-129/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

24 februari 2022

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

21 februari 2022

Verzoeker:

EF

Verweerster:

Stadt Offenbach am Main

[OMISSIS]

VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT

(bestuursrechter in eerste aanleg Darmstadt, Duitsland)

Besluit

In de bestuursrechtelijke procedure

EF,

[OMISSIS]

Pakistaans onderdaan,

verzoeker,

[OMISSIS]

tegen

Stadt Offenbach am Main [OMISSIS],

verweester,

wegens verblijfsvergunning

heeft het Verwaltungsgericht Darmstadt [OMISSIS]

[OMISSIS]

op 21 februari 2022 besloten:

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Kan een onderdaan van een derde land die van een eerste lidstaat (in casu: Italië) de status van langdurig ingezetene heeft verkregen krachtens richtlijn 2003/109/EG, van de tweede lidstaat (in casu: Duitsland) de verlenging eisen van een aldaar aan hem met toepassing van artikel 14 en volgende van richtlijn 2003/109/EG toegekende verblijfsvergunning, zonder het bewijs te leveren van het voortbestaan van de status van langdurig ingezetene?

Indien deze vraag ontkennend wordt beantwoord:

2. Moet in de tweede lidstaat reeds van het voortbestaan van de status van langdurig ingezetene worden uitgegaan om de enkele reden dat de onderdaan van een derde land in het bezit is van een door de eerste lidstaat voor onbepaalde tijd afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, ook al heeft hij gedurende zes jaar niet verbleven op het grondgebied van de lidstaat die hem deze status heeft verleend?

Indien deze vraag ontkennend wordt beantwoord:

3. Is de tweede lidstaat bevoegd om in het kader van de verlenging van de verblijfsvergunning het verlies van de status van langdurig ingezetene volgens artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG te onderzoeken en eventueel de verlenging te weigeren, of is het de eerste lidstaat die bevoegd is om het latere verlies van deze status vast te stellen?

Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord:

4. Is het in dat geval voor het onderzoek van de reden van verlies waarin artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG voorziet, noodzakelijk dat deze bepaling aldus in nationaal recht is omgezet dat de feiten die tot het verlies van de status van langdurig ingezetene in de eerste lidstaat leiden, worden gespecificeerd, of volstaat het dat het nationale recht zonder concrete verwijzing naar de richtlijn bepaalt dat de tweede lidstaat de verblijfsvergunning mag weigeren „wanneer de vreemdeling zijn status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie verliest”?

MOTIVERING

I. Feiten

Verzoeker, die op 1 april 1964 is geboren in Pakistan, is op 1 april 2014 de Bondsrepubliek Duitsland binnengekomen vanuit Italië. Hij is in het bezit van een „permesso di soggiorno” (verblijfsvergunning), die ook de vermeldingen „illimitata” (onbepaalde tijd) en „soggiornante di lungo periodo-CE” (EU – langdurig ingezetene) bevat. Op zijn verzoek heeft de voorheen bevoegde immigratiedienst van de Landkreis Offenbach hem op 10 juli 2014 een verblijfsvergunning overeenkomstig § 38a AufenthG verstrekt, die geldig was tot en met 9 juli 2015. De verblijfsvergunning is doorlopend verlengd, voor het laatst op 28 mei 2019 door de thans bevoegde Stadt Offenbach en tot en met 13 juli 2021. Verzoeker is in het bezit van een paspoort dat geldig is tot en met 3 mei 2025.

Het verzoek om verlenging van de verblijfsvergunning krachtens § 38a AufenthG van 17 maart 2021 is afgewezen bij beschikking van 27 april 2021. Als belangrijkste reden is aangevoerd dat verzoeker de status van langdurige ingezetene had verloren, aangezien hij langer dan zes jaar niet in Italië heeft verbleven.

Verzoeker heeft op 6 mei 2021 beroep ingesteld tegen de beschikking van 27 april 2021, die hem op 3 mei 2021 is betekend.

Verzoeker vordert

dat verweerster wordt verplicht de beschikking van 27 april 2021 te vernietigen en dat aan hem een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt verstrekt,

subsidiair

dat verweerster wordt verplicht zijn verblijfsvergunning krachtens § 38a AufenthG te verlengen.

Verweerster vordert

afwijzing van het beroep.

Haar motivering baseert zij voornamelijk op de uiteenzetting in de beschikking van 27 april 2021.

II. Toepasselijke bepalingen

De relevante bepalingen van Duits recht zijn te vinden in de onderstaande bepalingen van de Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (wet inzake het verblijf, de beroepswerkzaamheid en de integratie van vreemdelingen op het grondgebied van de Bondsrepubliek; hierna: „AufenthG”), in de op 25 februari 2008 gepubliceerde versie [BGBl. I, bladzijde 162], het laatst gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 9 juli 2021 [BGBl. I, bladzijde 2467]):

§ 8, lid 1, AufenthG bepaalt:

1. Op de verlenging van de verblijfsvergunning zijn dezelfde bepalingen van toepassing als op de afgifte van de verblijfsvergunning.

[...]

§ 38a, lid 1, AufenthG bepaalt:

1. Aan een vreemdeling die in een andere lidstaat van de Europese Unie de status van langdurig ingezetene bezit, wordt een verblijfsvergunning verleend wanneer hij langer dan 90 dagen wenst te verblijven op het grondgebied van de Bondsrepubliek. § 8, lid 2, is niet toepasselijk.

[...]

§ 51, lid 9, eerste volzin, punt 4, AufenthG bepaalt:

9. De EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen vervalt alleen wanneer

1. [...]

4. de vreemdeling gedurende een periode van zes jaar verblijft buiten het grondgebied van de Bondsrepubliek of

5. [...]

§ 52, lid 6, AufenthG bepaalt:

6. Een verblijfsvergunning krachtens § 38a moet worden herroepen wanneer de vreemdeling zijn status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie verliest.

Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (PB 2004, L 16, blz. 44 e.v.):

Overweging 21, eerste volzin, van de richtlijn luidt:

(21) De lidstaat waarin de langdurig ingezetene zijn recht van verblijf wil uitoefenen, moet kunnen nagaan of de betrokkene voldoet aan de voorwaarden waaraan een verblijf op zijn grondgebied is gebonden.

Artikel 9, lid 4, van richtlijn 2003/109/EG bepaalt:

4. De langdurig ingezetene die overeenkomstig hoofdstuk III in een andere lidstaat heeft verbleven, mag zijn in de eerste lidstaat verkregen status van langdurig ingezetene niet langer behouden indien een dergelijke status overeenkomstig artikel 23 in een andere lidstaat is verleend.

Wanneer de betrokkene zes jaar afwezig is geweest van het grondgebied van de lidstaat die de status van langdurig ingezetene heeft verstrekt, mag hij zijn status in deze lidstaat in geen geval meer behouden.

In afwijking van de tweede alinea mag de betrokken lidstaat bepalen dat de langdurig ingezetene zijn status in deze lidstaat om specifieke redenen mag behouden ofschoon hij langer dan zes jaar afwezig is geweest.

Artikel 14, leden 1 en 2, van richtlijn 2003/109/EG bepaalt:

1. Een langdurig ingezetene krijgt het recht om gedurende een periode van meer dan drie maanden te verblijven in een andere lidstaat dan die welke hem de status van langdurig ingezetene heeft toegekend, op voorwaarde dat voldaan wordt aan de in dit hoofdstuk gestelde voorwaarden.

2. Een langdurig ingezetene mag om onderstaande redenen in een tweede lidstaat verblijven:

- a) om een economische activiteit uit te oefenen als werknemer of als zelfstandige,
- b) om een studie of beroepsopleiding te volgen,
- c) om andere redenen.

Artikel 19, lid 2, van richtlijn 2003/109/EG bepaalt:

2. Indien aan de in de artikelen 14, 15 en 16 gestelde voorwaarden is voldaan, en onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 17 en 18 betreffende de openbare orde, de binnenlandse veiligheid en de volksgezondheid, verstrekt de tweede lidstaat aan de langdurig ingezetene een verblijfsvergunning die kan worden verlengd. Deze verblijfsvergunning wordt, indien nodig en op verzoek, bij

het verstrijken van de geldigheidsperiode verlengd. De tweede lidstaat stelt de eerste lidstaat in kennis van zijn besluit.

Artikel 22, lid 1, van richtlijn 2003/109/EG bepaalt:

1. Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, kan de tweede lidstaat beslissen de verblijfsvergunning niet te verlengen of de vergunning in te trekken en de betrokkene en de leden van zijn gezin verplichten, overeenkomstig de procedures van de nationale wetgeving, verwijderingsprocedures daaronder begrepen, het grondgebied te verlaten. Dit geldt in de onderstaande gevallen:

- a) om redenen die verband houden met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid, zoals bepaald in artikel 17;
- b) wanneer niet meer aan de voorwaarden van de artikelen 14, 15 en 16 wordt voldaan;
- c) wanneer de onderdaan van een derde land niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft.

III. Motivering van de verwijzingsbeslissing

Het verzoek om een prejudiciële beslissing heeft betrekking op de uitlegging van artikel 9, lid 4, tweede alinea, van de artikelen 14 en volgende, en van artikel 22, lid 1, van richtlijn 2003/109/EG.

De prejudiciële vragen zijn van doorslaggevend belang voor de beslechting van het hoofdgeding en moeten worden verduidelijkt door het Hof.

[OMISSIS] [uiteenzetting met betrekking tot de niet-ontvankelijkheid van de hoofdvordering] Aangezien de hoofdvordering niet-ontvankelijk is, worden de prejudiciële vragen voorgelegd met het oog op verzoekers subsidiaire vordering om verweerster te verplichten zijn verblijfsvergunning krachtens § 38a AufenthG te verlengen.

Overeenkomstig § 38a, lid 1, eerste volzin, AufenthG wordt – met toepassing van artikel 19 van richtlijn 2003/109/EG – aan een vreemdeling, die in een andere lidstaat van de Europese Unie de status van langdurig ingezetene bezit, een verblijfsvergunning verstrekt wanneer hij langer dan 90 dagen wenst te verblijven op het grondgebied van de Bondsrepubliek. Na de interne migratie hangt het recht van verblijf in de Bondsrepubliek Duitsland krachtens § 38a AufenthG af van het feit of de door de andere lidstaat afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen blijft bestaan. § 38a, lid 1, eerste volzin, AufenthG vereist immers dat de vreemdeling de status van langdurig ingezetene moet „bezitten”. Deze voorwaarde geldt via § 8, lid 1, AufenthG eveneens voor de verlenging van de verstrekte verblijfsvergunning krachtens § 38a AufenthG. Wat betreft het

relevante tijdstip voor de beoordeling van de feitelijke en juridische situatie – en dus eveneens met betrekking tot het bezitten van de status van langdurig ingezetene – moet worden uitgegaan van de laatste pleitzitting voor de feitenrechter.

Het beroep van verzoeker kan alleen slagen wanneer

- hij ofwel recht heeft op verlenging van zijn verblijfsvergunning als langdurig ingezetene krachtens § 38a, lid 1, AufenthG juncto § 8, lid 1, AufenthG, ongeacht of hij op het tijdstip van de laatste pleitzitting voor de feitenrechter nog de status van langdurig ingezetene bezit in Italië, of
- verweerster ten onrechte het voortbestaan van de in Italië afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen heeft onderzocht en afgewezen.

Eerste prejudiciële vraag:

In casu rijst derhalve de vraag of verzoeker, die bij de eerste afgifte van de verblijfsvergunning krachtens § 38a AufenthG op 10 juli 2014 in het bezit was van een in Italië afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen („soggiornante di lungo periodo-CE” met de vermelding „voor onbepaalde tijd”), deze EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen ook nog op het tijdstip van de verlenging moet bezitten. Het beroep zou immers slagen wanneer verzoeker uitsluitend bij de eerste afgifte zijn status van langdurig ingezetene zou moeten bewijzen. Met deze prejudiciële vraag sluit de verwijzende rechter aan bij het verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hessischer Verwaltungsgerichtshof (hoogste bestuursrechter van de deelstaat Hessen, Duitsland) van 27 december 2021 [OMISSIS][(zaak C-829/21)] aan het Hof. De verwijzende rechter neigt ertoe – anders dan het Hessischer Verwaltungsgerichtshof van mening is – dat er ook nog sprake moet zijn van de status van langdurig ingezetene op het tijdstip van het verzoek om verlenging. Artikel 22, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/109/EG bepaalt immers dat de tweede lidstaat de verlenging van de verblijfsvergunning kan weigeren wanneer niet meer aan de voorwaarden van de artikelen 14, 15 en 16 wordt voldaan. Door te verwijzen naar artikel 14 van richtlijn 2003/109/EG wordt ook met betrekking tot de verlengingsprocedure vereist dat er sprake is van de status van langdurig ingezetene. Bovendien stelt overweging 21 van de richtlijn dat de lidstaat waarin de langdurig ingezetene zijn recht van verblijf wil uitoefenen, moet kunnen nagaan of de betrokkene voldoet aan de voorwaarden waaraan een verblijf op zijn grondgebied is gebonden.

Tweede prejudiciële vraag:

Het beroep zou echter eveneens slagen wanneer verzoeker alleen een geldige verblijfsvergunning moet tonen waaruit het bezit van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen krachtens artikel 8, lid 2, van richtlijn 2003/109/EG

blijkt, teneinde het bezit van de status van langdurig ingezetene te bewijzen. Aangezien verzoeker – boven de minimumvereisten van artikel 8, lid 2, tweede volzin, van richtlijn 2003/109/EG uit – in het bezit is van een voor onbepaalde tijd („illimitata”) afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, zou hij het bewijs hebben geleverd in het bezit te zijn van deze status, ongeacht het feit dat hij gedurende zes jaar niet heeft verbleven op het grondgebied van de lidstaat die hem deze status heeft toegekend.

Voor het hanteren van het vereiste van een nog niet verstreken EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen pleit de daarmee gepaard gaande vereenvoudiging van de procedure. De tweede lidstaat zou zonder inhoudelijke toetsing kunnen beslissen over de afgifte of de verlenging van de verblijfsvergunning. Omstandigheden die tot een mogelijk verlies van de status leiden, zouden aan de eerste lidstaat moeten worden meegedeeld via het nationale contactpunt waarnaar artikel 25 van richtlijn 2003/109/EG verwijst, zodat deze de zaak kan nagaan.

Tegen het in aanmerking nemen van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen in het kader van de verlengingsprocedure pleit dat de richtlijn onderscheid maakt tussen de status van langdurig ingezetene, die volgens artikel 8, lid 1, van richtlijn 2003/109/EG, onverminderd artikel 9, permanent is, en de verblijfsvergunning die wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen.

Indien de eerste prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord, zou zowel de afgifte als de verlenging van de verblijfsvergunning door de tweede lidstaat zijn gebaseerd op het bezit van de status van langdurig ingezetene, dat – zoals blijkt uit artikel 9, lid 6, van richtlijn 2003/109/EG – losstaat van het bezit van een bewijs op papier in de vorm van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Het onderzoek van het verlies van de status op grond van de redenen voor het verlies ervan volgens artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG door de tweede lidstaat zou hierbij geen verdergaande gevolgen hebben dan de vraag betreffende het al dan niet verlengen van de met toepassing van artikel 14 en volgende van de richtlijn verleende verblijfsvergunning zelf, aangezien het intrekken van de status zelf alleen toekomt aan de lidstaat die de derdelander deze status heeft verleend. Het onderzoek zou evenmin leiden tot een controle door de tweede lidstaat of de voorwaarden voor de toekenning van die status daadwerkelijk vervuld waren in de eerste lidstaat. Een dergelijk onderzoek zou immers in strijd zijn met het Unierechtelijke beginsel van wederzijdse erkenning van bestuurlijke beslissingen, die berusten op geharmoniseerde wettelijke bepalingen. Het beginsel van wederzijdse erkenning van verblijfsvergunningen, dat de grondslag vormt van het bij de richtlijn langdurig ingezetenen derdelanders ingevoerde stelsel (zie overweging 17 van richtlijn 2003/109/EG), zou worden genegeerd wanneer de tweede lidstaat het recht zou hebben de erkenning van een

door de eerste lidstaat afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen onder verwijzing naar zijn eigen nationale bepalingen te weigeren. Het onderzoek van de in artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG vastgestelde reden voor het verlies beoogt echter juist niet de rechtmatigheid van de afgifte van de verblijfsvergunning op te helderen, maar stelt het voortbestaan van de verblijfsvergunning ter discussie op grond van latere omstandigheden, namelijk het niet-verblijven op het grondgebied van de eerste lidstaat gedurende een periode van zes jaar. Dit kan evenwel anders liggen bij het onderzoek van de reden voor het verlies volgens artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109/EG. Die bepaling is in casu echter niet relevant.

Derde prejudiciële vraag:

Voor zover de tweede lidstaat in het kader van de verlenging van de verblijfsvergunning niet gebonden is, wat het bezit van de status van langdurig ingezetene betreft, aan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd die krachtens artikel 8, lid 2, van richtlijn 2003/109/EG in de eerste lidstaat is afgegeven, rijst de vraag of hij bevoegd is het verlies van de status waarin artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG voorziet te onderzoeken, en eventueel de verlenging van de verblijfsvergunning krachtens § 38a AufenthG te weigeren.

Dienaangaande rijst de vraag inzake de toetsingsbevoegdheid: moet het verlies van de status door de eerste lidstaat worden vastgesteld of is ook de tweede lidstaat bevoegd om in het kader van de verlenging van de met toepassing van artikel 14 en volgende van richtlijn 2003/109/EG verleende verblijfsvergunning een dienovereenkomstige toetsing te verrichten?

Het Duitse recht gaat ervan uit dat Duitsland over toetsingsbevoegdheid beschikt. § 52, lid 6, AufenthG bepaalt dat de verblijfsvergunning krachtens § 38a AufenthG moet worden „herroepen” wanneer de vreemdeling zijn status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie verliest. Wanneer een reeds eerder verleende verblijfsvergunning zou worden herroepen krachtens § 38a AufenthG, dan moet deze regeling, los van de bewoordingen ervan, tegelijk ook als weigeringsgrond worden opgevat, aangezien het niet logisch zou zijn om een verblijfsvergunning eerst overeenkomstig § 38a AufenthG te verlengen en deze dan onmiddellijk weer te herroepen.

In het kader van § 52, lid 6, AufenthG wordt niet getoetst of de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen van de eerste lidstaat terecht is verleend, maar of de voorwaarden daarvoor achteraf gedurende de periode van verblijf buiten de eerste lidstaat vervallen zijn. Met de toetsing of de verlenging van de verblijfsvergunning op grond van § 38a AufenthG kan worden geweigerd omdat de derdelander zijn status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verloren, wordt – zoals blijkt uit de toelichting bij deze regeling in de nationale wetgevingsdocumenten (Bundestagsdrucksache 16/5056, blz. 181) – aangesloten bij de redenen voor verlies van richtlijn 2003/109/EG.

In het onderhavige geval rijst de vraag betreffende het verlies van de status van langdurig ingezetene concreet met betrekking tot de regeling in artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG, aangezien er op grond van het dossier vanuit moet worden gegaan dat verzoeker sinds zijn binnenkomst op 1 april 2014 ononderbroken heeft verbleven op het grondgebied van de Bondsrepubliek en derhalve ook sinds zes jaar niet meer op het grondgebied van Italië heeft verbleven.

Daarentegen pleit voor de toetsingsbevoegdheid van de eerste lidstaat de uitzondering in artikel 9, lid 4, derde alinea, van richtlijn 2003/109/EG. Volgens deze uitzondering mag de betrokken lidstaat in afwijking van de tweede alinea bepalen „dat de langdurig ingezetene zijn status in deze lidstaat om specifieke redenen mag behouden ofschoon hij langer dan zes jaar afwezig is geweest.” Wanneer de eerste lidstaat echter op grond van specifieke redenen de verblijfsduur van zes jaar, die in beginsel leidt tot het verlies van de status, mag verlengen, dan kan dat erop wijzen dat deze lid staat met voorrang toetsingsbevoegd is.

Vierde prejudiciële vraag:

Indien de tweede lidstaat bevoegd is het verlies van de status van langdurig ingezetene in de eerste lidstaat te onderzoeken, rijst vervolgens de vraag of Duitsland de bepalingen van de richtlijn voor een dergelijk onderzoek naar behoren heeft omgezet.

Voor zover het gaat om een door Duitsland krachtens § 9a AufenthG afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen (zogenaamde „Erlaubnis zum Daueraufenthalt-EU” (EU-toestemming langdurig verblijf)), heeft Duitsland met § 51, lid 9, eerste volzin, punt 4, AufenthG de regeling van artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG omgezet. § 51, lid 9, eerste volzin, punt 4, AufenthG regelt dat de „Erlaubnis zum Daueraufenthalt-EU” vervalt wanneer de vreemdeling gedurende een periode van zes jaar verblijft buiten het grondgebied van de Bondsrepubliek. Deze bepaling is niet toepasselijk op een door een andere lidstaat afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Waar het gaat om een door een andere lidstaat afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, heeft Duitsland met § 52, lid 6, AufenthG een bepaling vastgesteld die erin voorziet dat een verblijfsvergunning krachtens § 38a AufenthG moet worden herroepen – en dus ook niet kan worden verlengd – wanneer de vreemdeling zijn status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie verliest. De bepaling stelt echter noch de redenen voor het verlies vast en bevat ook geen verwijzing naar de redenen voor het verlies die in richtlijn 2003/109/EG zijn opgenomen.

Derhalve rijst de vraag of het onderzoek van de in artikel 9, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG vastgestelde reden van verlies in dier voege in nationaal recht moet worden omgezet dat de feiten die tot het verlies van de status van langdurig ingezetene in de eerste lidstaat leiden nader worden aangegeven,

dan wel of het volstaat dat het nationale recht zonder concrete verwijzing naar de richtlijn bepaalt dat de tweede lidstaat de verblijfsvergunning mag weigeren „wanneer de vreemdeling zijn status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie verliest”.

Gelet op de te verduidelijken rechtsvragen acht de verwijzende rechter het voor de verdere ontwikkeling van het recht en de verdere harmonisatie van de rechtspraak noodzakelijk (zie artikel 267, tweede alinea, VWEU) om de prejudiciële vragen ter opheldering voor te leggen aan het Hof.

[OMISSIS] [gegevens met betrekking tot de procedure]

[OMISSIS]